

CASA FELIZ

Nyhetsbrev

Kjære faddere, givere og støttespillere for Casa Feliz i Guatemala

Igjen har Guatemala vært med på å prege nyhetsbildet. Denne gangen var det vulkanen El Fuego som hadde et voldsomt utbrudd. Befolkningen i området ble ikke varslet, noe som resulterte i at det ikke ble tid til evakuering. Tre landsbyer ble begravet i lava og aske, per i dag er 110 bekreftet døde og minst 200 savnet. Tallene er ventet å stige. Et paradoks er at myndighetene ble varslet om et ventet utbrudd, lokalbefolkningen fikk ikke varsel, men det fikk derimot en stor golfbane for rikfolk som rakk å evakuere sine. Igjen gikk det ut over de fattigste av de fattige. Myndighetene har sagt at de ikke har penger til redningsarbeidet, noe om har satt sinnene i kok og har ført til at folk over hele Guatemala har satt i gang en storstilt innsamling av det aller nødvendigste. Hundrevis har mistet alt de eier, men får ingen hjelp til gjenoppbygging. Hjelpen som kommer utenfra forsvinner som oftest på veien til de som trenger den.

Vulkanen El Fuego ligger ca fire mil fra landsbyen hvor barnehjemmet vårt ligger. De av oss som har besøkt landsbyen har sett og beundret El Fuego og de andre vulkanene i området mange ganger.

Unger og ansatte på Casa Feliz har også deltatt aktivt i hjelpearbeidet for ofrene etter utbruddet. Barnehjemmet er ikke direkte berørt, men er allikevel på mange måter preget av katastrofen. I tillegg har det i lang tid nå kommet store nedbørsmengder som har ført til jordras og ødelagte veier og eiendommer. Det meldes ofte om mangel på vanntilførsel og strøm, og Cerro Lec (meget rasfarlig sted på veien ned til Panajachel) er stengt, samtidig som hengebrua (for gående) på stedet råtner og er meget farlig å forsere. De siste meldingene går ut på at det også har vært et stort stein- og jordras som stenger veien mellom Panajachel og Solóla. Stengte og svært rasutsatt veier preger ungenes skolehverdag,

Hus, hjem og ansatte

Vi har også i vår måttet foreta utbedringer på huset. Pilaen (vannkummen) lekket og vannet fant nye veier, i ytterveggen og til kontoret, og til naboens store bod. Alt måtte brytes opp, reparasjoner på vegg, gulv hos oss, og hos naboen. I tillegg måtte det kjøpes ny pila.

Mikrobussen har igjen hatt behov for store og kostbare reparasjoner. Denne bussen skulle selvfølgelig ha vært byttet ut, men det ser vi ingen mulighet til. Vi har sett på hva som lønner seg; å holde bussen i stand, eller kvitte oss med den og la ungene kjøre kollektivt. Så langt har vi sett at det er mest besparende å holde "liv" i mikrobussen. Det blir svært kostbart dersom alle ungene skal betale for offentlig transport. Vi holder pusten og håper at bussen holder til de fleste er ferdige med lange skoleveier.

De ansatte gjør en fabelaktig jobb! En har sluttet fordi hun ble alvorlig syk. De øvrige forsøker å jobbe så kostnadseffektivt som mulig for å spare utgifter. De kjenner alle til den stramme økonomien vi har.

Barna, skole og utdanning

Vi er svært stolte over ungene våre. Flere av oss i styret har overvært arrangementer på de forskjellige skolene/studiestedene. Det er rørende å være "pårørende" når lærere og rektorer skryter uhemmet av våre barns innsats, resultater og fine oppførsel.

Første semester av skoleåret 2018 er nå over, og karakterer og vurderinger for siste halvår er klart. Som alltid får våre barn det beste skussmål, og resultatene er strålende.

***Lidia, Tomasa og Rosa** er alle tre kåret til beste elev på sine respektive skoler. Det er både spennende og givende å følge disse ungene i deres bestrebelser på å gjøre sitt aller beste.*

Nahum, minsten vår, ble kåret til skolens mest populære elev. Flink på skolen, hjelpsom overfor andre elever, klok og morsom, var begrunnelsen for at han ble valgt. Ingen grunn til å legge skjul på gleden og stoltheten både hos oss og hos ham.

Cristina, legestudenten vår, jobber hardt med studiene. Det er store utfordringer, men hun står på og er umåtelig glad og takknemlig over at hun får denne muligheten. Både hun og vi retter en stor takk til hovedsponsoren hennes, og et par andre faddere som er villig til å støtte henne i dette.

Celina, Cristinas søster, skal bli tospråklig sekretær, og har to år igjen. Hun ble nummer to i kåringen av skolens beste elev. – Talen min var nok litt for dårlig, sa hun, så neste år skal jeg jobbe mer med den.

Diego er ferdig med sin utdanning som teknisk tegner. Drømmen om arkitektstudier må stå på vent, men nå har han fått jobb i et byggefirma i Panajachel, og er svært stolt over det. Jobben hans består i å hjelpe de som skal bygge med å regne ut hva de trenger av materialer, med mere. Nå får han bruke det han har lært, og det gleder han stort.

Alle ungene våre gjør en kjempeinnsats, både i ordinær skole og på engelskstudiene, for de som har det. De er alle svært opptatt av å få bra resultater. Kampen om å få jobb etter endt skole er hard, arbeidsledigheten er skyhøy og arbeidsmarkedet er svært usikkert.

Men det de presterer blir lagt merke til. I vinter var USAs ambassadør på besøk i Solóla-distriktet, og vår egen Moises og José (Olgas sønn) ble valgt til å guide ambassadøren rundt. Dette var svært vellykket, og guttene fikk mange lovord for både engelskkunnskapen, og den historiske og kulturelle presentasjonen av distriktet som de ga ambassadøren.

Alle ungene våre som går på "videregående" har nå skrevet sine biografier, om hva de har opplevd opp gjennom livet, ordnet etter årstall fra de ble født:

**Jeg ble født i..., ett år etter: mamma og pappa forlot meg, og jeg kom til et kloster. Året etter: jeg kom på et barnehjem, et år etter; nonnene tok meg tilbake. Etter fire år: mamma besøkte meg for første gang, et år senere: min mamma døde. Sjetten året: Jeg kom på Casa Hogar Feliz.*

Syv år: jeg feiret for første gang min bursdag.

Åtte år: Jeg så for første gang min far, jeg kjente ham ikke. Han dør. Nå har jeg en familie. Jeg får gå på skole. Jeg har fått stipend for å lære engelsk. Jeg får feire jul ...*

Dette er bare en av barnas historie, og slik følger historiene opp gjennom årene for alle sammen. Dette er svært sterk lesing.

Vi er glade og stolte over hva vi har fått til med barnehjemmet. Utviklingen fra Unn-Lisbet Jensen-Muj's idé og ønske om å hjelpe fattige, mishandlede og forsømte barn i Guatemala, til dette mønsterhjemmet med alle disse flotte barna. Det er som et under.

Ungene kjenner også til den trange økonomien, og trør til der de kan. De kommer med ideer til innsparing. De tar småjobber der de kan. Ikke de store inntektene, men de føler et felles ansvar og lærer at alt ikke kommer av seg selv.

Vi har et inderlig håp om å samle inn nok penger til å få ungene ut i et trygt og godt voksenliv. Økonomien er svært stram. Vi makter ingen uforutsette utgifter nå. Dollaren er sterkere igjen, noe som gjør vår norske krone mindre verdt. Vi er i et desperat behov for økte inntekter. Skole- og utdanning er svært kostbart i Guatemala, og nå har vi alle ungene bortsett fra to ute i den mest kostbare delen av utdanningen. To til tre år til så er det verste gjort!

Takk til dere alle som støtter og hjelper oss med å nå disse målene. Mål som vi har satt, og ikke minst de mål og drømmer Unn-Lisbet hadde for 12 – 13 år siden: Å hjelpe noen fattige og forsømte unger i Guatemala til et bedre liv.

Vi vil også minne dere om de flotte Hjertegavekortene vi selger til inntekt for barnehjemmet. Det kommer stadig nye fine motiv til. Disse kan dere se på hjemmesiden vår, og kan bestilles derfra (event. på mail eller telefon til en av oss i styret). Kortene er fine gaver til de som har alt, eller som ønsker seg en alternativ gave, en gave med en dypere mening.

Til sist ønsker vi dere alle en riktig fin sommer!

Med vennlig hilsen

Amigos de Casa Feliz
Endre Våge